

Cathy Bramley

HET JAAR ROND

ROMAN

Kan Tilly haar verleden
loslaten en tot bloei
komen in Ivy Lane?

Cathy Bramley

Het jaar rond

Vertaling Marjolijn Huiberts

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Ik ritste mijn jas dicht, zette een wollen baret op en wikkelde een overdreven lange sjaal om mijn nek, zodat alleen mijn neus en ogen onbedekt bleven. Ik kon me voorstellen dat iedereen zou denken dat ik mijn nieuwe rijtjeshuisje incognito probeerde te verlaten. Maar dat was niet zo. Dat hoefde ook niet. Er was toch niemand die me kende.

Dat vond ik nog het fijnst eraan. Buiten de originele betegelde haard in de voorkamer. Die was verrassend mooi. Hier in Kingsfield, een marktplaatsje aan de rand van Derbyshire, kon ik opnieuw beginnen. Hoewel ik maar een schamele dertig kilometer verderop was verhuisd, zou het eenvoudige genoeg om niet meer met meewarige glimlachjes en ongemakkelijke stilleten te worden geconfronteerd mijn leven al een stuk aangenamer maken, daar was ik van overtuigd.

De voordeur was ook schattig met het glas-in-loodpaneel. Dat was me niet opgevallen toen ik het huis kwam bezichtigen. Die specifieke dag in december was in een waas voorbij gevlogen. Ik was met lage verwachtingen over mijn kans op succes naar de All Saints Nursery and Infant School gegaan voor een sollicitatiegesprek, maar kreeg om een of andere reden ter plekke de baan aangeboden. In een opwelling wipte ik bij de plaatselijke makelaar langs en kreeg de bijzonderheden te zien van een 'zeer gewild pand dat ideaal voor mevrouws behoeftes was'. Tien minuten later was ik aan het bezichtigen. De inrichting was gedateerd, de keuken piepklein en de badkamertegels werden door schimmel op hun

plek gehouden, maar het was slechts vijf minuten bij mijn school vandaan en ik vond het fijn dat het zo'n open, lege ruimte was. Uit de brievenbus stak een folder waarin beschikbare volkstuinten werden aangeboden en op dat moment kreeg ik een ingeving.

Op zijn zachtst gezegd werd dit toevallig in mijn schoot geworpen. Het uitkiezen van een afhaalmaaltijd duurde waarschijnlijk nog langer.

Terwijl ik de deur openhield, stuurde ik mijn fiets voorzichtig over het stoepje, langs de resterende kratten, waarbij ik erop lette dat ik het behang in de gang niet nog meer beschadigde na dat ongelukje van gisteren met een bureaulamp. Toen keek ik naar de hemel.

Als James hier zou zijn...

Mijn ogen schoten onmiddellijk vol tranen en ik begon te wankelen. Ik moest echt ophouden om al mijn gedachten met dat zinsdeel te beginnen, maar aangezien het Nieuwjaarsdag was, zag ik het voor deze ene keer door de vingers.

Maar als James hier wél zou zijn, dan zou hij naar de wolken kijken en zeggen: 'Ah, cumulie cirrulie (of iets wat daarop lijkt) – de ideale omstandigheden voor een vijftienkilometertocht op een gevaarlijk bergpaadje.'

Maar aangezien hij er niet was, moest ik het maar doen met de wetenschap dat de lucht een bemoedigende kleur blauw was en de wolken ragfijne pluimpjes waren. Helemaal zo slecht nog niet voor een Nieuwjaarsdag.

Ik keek achterom naar de rij kapstokhaken in de gang en besloot mijn reflecterende gele hesje niet aan te trekken. Ik zou voor het donker thuis zijn en eerlijk gezegd (ook al was veiligheid in het verkeer voor mij van het allergrootste belang), vloekte dat ding bij mijn jas. Ik had wel een paar normen en waarden. Mijn fietshelm was wel een vereiste, vond ik, en die klemde ik over mijn baret.

Ik ging op het zadel zitten, stopte mijn voordeursleutel in mijn

zak en vertrok, voor de verandering eens blij met het spek op mijn achterste, dat het resultaat was van er een jaar lang op zitten, zwelgend in zelfmedelijden.

‘Niet te veel bij stilstaan, gewoon doorgaan, Tilly!’ zoals mijn lieve moedertje zou zeggen.

Hoewel ik me nog niet precies kon oriënteren, had ik de route aardig in mijn hoofd. Ivy Lane was nog geen twee minuten fietsen bij Wellington Street vandaan, waar ik woonde. Sterker nog, ik had lopend gekund. Maar tegenwoordig pakte ik als het even kon de fiets: ik had ondertussen geleerd dat ik mensen veel liever vrolijk zwaaiend voorbijfietste dan dat ik moest blijven staan om te kletsen.

Het was twaalf uur 's middags op 1 januari en de straten waren uitgestorven. Niet echt verbazingwekkend aangezien de meeste van mijn nieuwe burens het nieuwe jaar enthousiast hadden ingeluid met vuurwerk, luidruchtige feestjes en zelfs, even na tweeën meende ik me te herinneren, een dronkenmanspolonaise in de tuin. Ik sloeg de volgende straat in en reed langs een winkelgalerijtje. De krantenkiosk was open en bij de kroeg op de hoek brandden alle lichten, maar het eetcafé, de makelaar en andere kleine zaken waren dicht. Ik fietste langs mijn nieuwe school. Nog een paar dagen en dan zou ik daar zijn. Aan het werk. Bij die gedachte kreeg ik de kriebels en ik ging iets harder fietsen.

Ivy Lane leek heel erg op Wellington Street: grotere twee-onder-een-kapwoningen aan de ene kant en rijtjeshuizen aan de andere. De volkstuintjes waren goed verstopt en ik moest twee keer de straat op en neer fietsen voordat ik een opening tussen de rijtjeshuizen zag. Ik stak mijn hand uit, waarmee ik niemand liet weten dat ik rechts af zou slaan en reed naar het eind van de oprijlaan.

‘Dank je,’ mompelde ik tegen het houten bord dat me welkom heette bij volkstuinvereniging Ivy Lane.

Indrukwekkende ijzeren hekken met een enorm hangslot aan de binnenkant vormden de toegang tot het terrein, waardoor ik

me zowel veilig als lichtelijk nerveus voelde. Ik remde voor de hekken en haalde de bruine envelop uit mijn zak. Voordat ik was verhuisd, had ik alles via de mail met het volkstuincomité geregeld en dit was mijn eerste bezoek. Ik had een welkomstbrief van een dame die Christine heette, secretaris van de volkstuinvereniging, een sleutel voor het hangslot en een kaart waarop stond hoe ik bij perceel 16B kwam, wat feitelijk een half perceel was, aangezien iemand anders 16A huurde.

Een hangslot losmaken dat meer dan een shetlander woog en dat zich aan de binnenkant van het hek bevond, terwijl ik ondertussen een fiets tussen mijn knieën hield, was een vergissing, maar tegen de tijd dat ik dat doorhad, staken mijn beide bibberende armen door de spijlen en was ik al bezig. Na twintig seconden klungelen viel het hangslot op de grond.

Ik was binnen. David Copperfield, doe me dat maar eens na.

Rood aangelopen van de inspanning en de goede afloop, sleepte ik mezelf en mijn trouwe fiets door het hek en deed het weer op slot.

Een geasfalteerde weg, breed genoeg voor een auto, liep in een bocht tussen de volkstuintjes door. Aan beide kanten was de grond in nette rechthoeken van aarde verdeeld, die van elkaar gescheiden werden door een brede border van gras. Mijn hart maakte een reuzensprong bij het zien van die symmetrie en structuur. Ik was dol op rechte hoeken. De achtertuinen van de rijtjeshuizen aan Ivy Lane vormden de ene grens van het complex en een mengeling van hagen en bomen de andere.

Ik liep met mijn fiets aan de hand over de weg en hield de houten palen aan het eind van elk perceel, waarop het nummer stond, in de gaten. Maar ik zag geen A's en B's – hoe wist ik dan welke helft van perceel zestien van mij was?

Het volkstuinencomplex strekte zich verder uit dan mijn oog reikte, maar ik gokte dat er zo'n dertig percelen waren. Tot mijn verbazing was er veel meer te vinden dan alleen maar groentebed-

den: bijna elk perceel had een of andere boom, 's winters nu natuurlijk kaal, maar ik kon me voorstellen hoe mooi de bomen er in de zomer zouden uitzien. Blijkbaar waren schuurtjes erg populair, van stijlvolle hutjes met vitrage voor de ramen tot krakkemikkige dingen samengesteld uit kunststof golfplaten en oude deuren. Kas- sen, tuinmeubilair, picknicktafels, regentonnen, zelfs hier en daar een barbecue... Zo te zien werd het terrein goed gebruikt.

Ik bleef in het midden van het complex voor een laag, houten gebouw staan dat eruitzag als een cricketpaviljoen. Er brandde geen licht en het was, net als de rest van het terrein, compleet verlaten. Een stel dixi's en een garage maakten het gebouw af waarvan ik aannam dat het het officiële hoofdkwartier moest voorstellen.

Ik onderdrukte het gevoel dat ik me op verboden terrein bevond en zette mijn verkenningstocht voort. Niet veel later stond ik bij perceel zestien.

O!

Ondanks mijn afschuw ontsnapte er toch een spottende glimlach; ik had me geen zorgen hoeven maken over de vraag welke helft van mij was.

Het stuk dat het dichtst bij de weg lag bood een schitterend schouwspel van groene kwastjes, die ik herkende als prei en me deden denken aan de dubieuze haartransplantatie van mijn vorige directeur, alhoewel die van hem zwart was geweest en uiteraard geen groen. Daarachter zag ik flinke rodekolen en enorme groene stronken... Ik kneep mijn ogen samen om te focussen. Spruiten! Jeeetje, ik wist nooit dat spruiten zo aan stengels groeiden! En helemaal achterin stond een ingewikkelde stelling van stokken en touw, die zo te zien kale takjes beschermden.

Achter twee bomen en een nette houten schuur lag mijn helft. Het contrast was, op zijn zachtst gezegd, schokkend.

Ken je het verhaal waarin Doornroosje honderd jaar sliep en het bos om het kasteel overwoekerd en ondoordringbaar werd?

Dat was mijn helft.

Ik dacht aan mijn verzameling tuingereedschap, die bestond uit een roze handvork, een tuinschepje, bijpassende handschoenen en een hark. Volstrekt ontoereikend. Mijn tuinervaring beperkte zich tot het kopen van een potje verse koriander en het kweken van tuinkers in een eierschaalhoofdje twee jaar geleden met mijn klas. Het was altijd James' droom geweest om onze eigen groenten te verbouwen, terwijl ik al tevreden was met diepvrieserwten en een blik mais.

Ik zette de fiets tegen een bank en liep op mijn tenen over het bedauwde gras naar mijn helft voor een nadere inspectie.

Dit werd dus mijn nieuwe 'hobby'. Met mijn handen op mijn heupen overzag ik de doornstruiken, brandnetels, distels, ridderszuring en een of ander kruipend onkruid en ik probeerde positieve gedachten op te roepen.

Verwaarloosd, onbemind, troosteloos...

Hou daar maar onmiddellijk mee op. Adem diep in, Tilly.

Ik knipperde met mijn ogen en sperde ze wijd open om mijn tranen een duidelijke boodschap te sturen.

Goed voornemen nummer één: we gaan verder met ons leven.

Oké, dat was beter.

Ik was hier omdat ik met frisse moed opnieuw moest beginnen, met een frisse blik om me heen moest kijken en omdat ik frisse lucht nodig had, dat had mijn therapeut gezegd. En mijn moeder was het ermee eens, vooral over die frisse lucht. Blijkbaar begon ik de teint van Miss Havisham te krijgen.

Het verzorgen van een volkstuin leek mij de ideale manier om goed voornemen nummer twee aan te pakken: bezig blijven.

Dat zou niet al te moeilijk moeten zijn; als ik dit stukje woestijn weer tot leven moest wekken, dan zou ik mijn handen daar vol aan hebben.

Daar kwam bij dat ik boven alles verlangde naar rust en afzon-

dering, en wat was er nu rustgevender dan tuinieren? Het was een nationale feestdag en deze plek was uitgestorven! Ik huiverde. Ja, ik wist zeker dat goed voornemen nummer drie hier makkelijk vol te houden zou zijn: me met niemand bemoeien.

En hoe melodramatisch het ook klonk, als ik heel eerlijk was dan dacht ik dat James een klein beetje trots op me zou zijn als hij wist dat ik me met Moeder Natuur ging uitleven.

Wat denk je, James, kan ik er iets van maken?

‘Natuurlijk kun je dat, lieverd,’ klonk het antwoord vlak bij mijn oor.

Ik gilde.

2

Mijn hart bonkte. Ik klemde mijn borst vast en verloor mijn evenwicht, waardoor ik van het gras in een struik vol doorns terecht kwam.

‘Voorzichtig!’ Twee sterke armen pakten me van achteren vast en sleurden me in veiligheid.

Mevrouw tje Stuntel slaat weer toe. En ik had mijn fietshelm nog op. Geweldige look, Tilly. Ach, in elk geval werden mijn rode wangen grotendeels door mijn sjaal bedekt.

Ik draaide me naar mijn aanvaller slash redder om en bukte om een stekelig bladveren van mijn maillot te halen, waardoor ik wat tijd kon rekken om mijn ademhaling weer onder controle te krijgen. Aanvaller was misschien een beetje te cru. Voor me stond een man, ouder dan ik, met gemillimeterd haar, een beetje blond, en met een zeer schaapachtige glimlach.

Breed en gespierd waren de twee woorden die me onmiddellijk te binnen schoten.

‘Ik wilde je vertellen dat je je hier helemaal thuis gaat voelen, omdat je tegen jezelf praat en zo, maar volgens mij moet ik sorry zeggen omdat ik je heb laten schrikken. Ik kwam mezelf voorstellen,’ zei hij en zijn blauwe ogen rimpelden van bezorgdheid.

Ik wist niet wat erger was: het feit dat ik tegen mezelf had staan praten of het feit dat ik niet doorhad dat ik alles hardop had gezegd. Ik zou die zorgwekkende ontwikkeling voortaan in de gaten moeten houden.

Hij friemelde aan de mouwen van zijn dikke wollen trui en

wachtte zo te zien tot ik iets zou zeggen, maar ik stond nog steeds te hijgen met mijn hand op mijn borst.

Hij schraapte zijn keel en stak een hand uit. 'Ik ben Charlie. Aangenaam kennis te maken en, eh, nogmaals sorry.'

Ik zette mijn helm af en schudde hem de hand.

'Tilly.' Mijn stem klonk helemaal hees wegens gebrek aan gebruik. Mooi, blijkbaar had ik toch niet zoveel gepraat.

'Wat ben je vandaag allemaal van plan?' vroeg hij en hij nam het welig tierende onkruid achter me in zich op. 'Leeghalen?'

Lééghalen. Van het woord alleen al raakte ik in paniek. Ik zou met geen mogelijkheid dit stukje wildernis in mijn eentje kunnen leeghalen. Wat dacht ik wel niet? Ik vroeg me af of ik nog van perceel kon ruilen. Misschien had iemand anders wel zin in deze uitdaging. Iemand met een schop, bijvoorbeeld.

'Eh...'

'Gemma zal blij zijn dat ze met iemand van haar leeftijd het perceel deelt. We zaten al te speculeren wie het over zou nemen nadat de vorige eraf was geschopt.'

Eraf geschopt? Ik slikte en ik vroeg me af voor welke overtreding je er gegarandeerd af werd 'geschopt'. Als het incompetentie was, dan zou ik me al snel bij die gelederen aansluiten. Maar een vrouw van mijn leeftijd klonk veelbelovend. Tenzij ze net zo bemoeizuchtig als Charlie was.

'Je zegt niet veel, hè? Niet dat ik dat erg vind, hoor. Mijn ex hield nooit haar mond. Ik werd helemaal gek van haar. Ik hou van rust. Daarom ben ik hier nu; ik dacht dat ik vandaag de enige zonder kater zou zijn. Zo te zien zat ik ernaast.' Hij grijnsde naar me. 'Niet dat ik dat erg vind, hoor. Nu val ik in herhaling. O, zeg alsjeblieft iets, ik word zenuwachtig van je.'

Daar moest ik om lachen en hij veegde zijn voorhoofd zogenaamd opgelucht af. Hij was heel aardig en deed zo zijn best vriendelijk te zijn. Hij kon er niets aan doen dat ik deze dag had

uitgekozen om de boel te gaan bekijken omdat ik ook alleen wilde zijn.

‘Dit bezoekje is gewoon een verkenningsexpeditie.’ Ik zette mijn baret recht en streek mijn ingewikkelde zij-visgraatvlecht glad (het resultaat van veel te veel uren YouTube-video’s kijken). ‘Om te zien wat ik me op de hals heb gehaald.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op.

Ik kromp ineen. ‘Ik was op zoek naar een uitdaging, maar...’ Mijn stem stierf weg en ik besepte dat ik ergens al van plan was om op te geven.

Charlie zette een stap naar voren en schopte tegen de doornstruiken met de neus van zijn laars. ‘Wacht maar, dit heb je zo weer op orde. Dat is het wonderbaarlijke van tuinieren. Zodra de lente er is, wil alles groeien, dat is de natuur, hè?’ Hij haalde zijn schouders op.

Hij bukte en prikte in de grond. ‘Kijk.’

Ik ging naast hem op mijn hurken zitten om te kijken wat hij had gevonden. Hij rook naar houtvuur en aarde. Ik was al in geen eeuwen zo dicht bij een man geweest. De kans was groot dat ik bloosde.

Charlie wees naar een kluitje groene pieken dat net boven de grond zichtbaar was. ‘Groene scheuten. Nieuw leven. Hoe slecht deze tuin vorig jaar ook is behandeld, hij heeft nog steeds hoop, zie je dat? Hij gaat het toch weer proberen.’

Snel kwam ik overeind. ‘Ik zie het,’ mompelde ik.

‘Mijn tuin is daar.’ Charlie ging rechtop staan en wees naar achteren. ‘Die ene met die gecarbolineerde schuur.’

Ik knikte beleefd.

‘Ik laat je je gang gaan. Maar kom straks naar me toe, dan geef ik je een rondleiding.’

‘Is goed.’

Ik was van plan de benen te nemen zodra hij uit het zicht was.

Te laat dacht ik aan mijn manieren en ik bedankte hem toen hij al wegliep.

Waar was ik gebleven? Naast het perceel dat door de tijd was vergeten, had ik een gammele compostbak van oude houten pallets geërfd, evenals een smerig, verhard stuk waar misschien ooit een schuur op had gestaan, een schilferend gietijzeren bankje en een knoestige boom. Het leek wel alsof alles op perceel 16B wel wat liefde en aandacht kon gebruiken, dacht ik terwijl ik even op het bankje ging zitten totdat de kou door mijn jas trok.

Welkom bij de club.

Ik kuchte. 'Welkom bij de club.' Ik had het de eerste keer niet hardop gezegd, dat wist ik zeker. Pfiuw.

Het volkstuinencomplex werd naast mijn perceel begrensd door bomen. Ik slenterde tussen de bomen door en duwde de laaghangende twijgen uit mijn gezicht. Voor me waren twee takken van naastgelegen bomen verstrengeld geraakt en vormden daardoor een natuurlijk overwelfde doorgang. Iemand had er een stenen bank onder gezet. Ik snakte naar adem. Zelfs op een koude januaridag was het een betoverend en romantisch tafereel, waardoor ik ineens tranen in mijn ogen kreeg.

Ik draaide me haastig om en wilde weer terug naar de veiligheid van perceel zestien, maar ik knalde tegen een muur van spieren omhuld door ruwe wol.

'Niet tegen het comité zeggen, maar ik heb een sleutel laten maken voor het paviljoen. Kom mee, ik zet een bakkie voor je. Je rilt helemaal.'

Jezus. Deze kerel was zo onopvallend als een ninja.

Ik hield voet bij stuk. 'Charlie, als wij vrienden willen worden,' ik had meteen spijt van mijn woorden toen hij begon te stralen, 'moet je me niet meer besluisen. Ik heb al moeite om andermans gezelschap te verdragen, laat staan een verrassingsaanval.'

Dat had ik niet moeten zeggen, nu was hij gekwetst.

‘Nou, vooruit,’ zei ik toen ik me liet vermurwen. ‘Iets warmes zou wel lekker zijn.’

*

In het paviljoen stonk het naar vieze sokken en natte hond en was het amper warmer dan buiten, maar het voordeel was wel dat er een waterkoker stond en aangezien mijn voeten last hadden van beginnende bevriezingsverschijnselen, was ik blij dat ik naar binnen kon. Maar we moesten wel in het donker zitten.

‘De helft van het comité woont in dat rijtje huizen daar.’ Charlie gebaarde met een knik door een smerig raam naar de achtertuinen die op de volkstuintjes uitkeken. Hij tilde twee stoelen van een stapel en zette die naast een tafel in het midden. ‘Eén teken van leven uit deze tent en ze staan hier als de bliksem met hooivorken en luchtbuksen.’

Geweldig. Dag één en ik werd aangevallen door een woedende menigte wegens inbraak. Ik zag de krantenkoppen al voor me.

Charlie dook het kleine keukentje in en ik bleef zitten wachten. Het vertrek deed me aan een scoutinggebouw denken: houten vloerplanken, veel ramen en geen isolatie. Ik kon het me tijdens comitévergaderingen al helemaal beslagen voorstellen. Aan de ene kant van het vertrek, boven een paar kasten, hing een verzameling posters: regels (een heleboel), prijslijsten (van mest tot marsrepen) en mededelingen (alv, contactgegevens van het comité en activiteiten). Dit volkstuingedoe was voor sommigen blijkbaar een fulltimebaan. Ik hoopte maar dat niemand me voor de activiteiten zou proberen te strikken. Dat was ik zó niet van plan.

Charlie overhandigde me een mok zwarte koffie, schepte twee lepels suiker in die van hem en bood me een slok cognac uit zijn heupflacon aan, die ik afsloeg.

Hij wiebelde speels met zijn wenkbrauwen terwijl hij een beetje

in zijn koffie goot. ‘Gewoon een scheutje om op te warmen. Zou het eigenlijk niet moeten doen. Schopt mijn medicatie door de war.’ Hij keek scheel en stak zijn tong opzij uit, alsof hij me wilde verzekeren dat hij een grapje maakte en ik schoot in de lach.

Zoals ik daar met een wildvreemde in een tafeltenniswalhalla de vieste koffie ooit zat te drinken, had me hard hollend de deur uit moeten jagen, maar ik was zowaar half gelukkig. Opeens was ik trots op mezelf.

Je doet het gewoon, Tilly, je gaat gewoon verder met je leven.

‘Maar goed,’ zei Charlie en hij smakte met zijn lippen. ‘Ik ben vijfendertig, vrijgezel, brandweerman, vijf jaar geleden naar Kingsfield verhuisd. Ben gaan tuinieren tegen de stress. En jij?’

Ik ademde diep in. Hier had ik zo’n hekel aan. ‘Ik ben achtentwintig, woon net in Kingsfield, geef les. Ik begin maandag met mijn nieuwe baan. Ik wilde gaan tuinieren om mezelf het huis uit te dwingen, weg van het nakijkwerk.’ Dat was deels waar. Ik hield de mok met beide handen vast en liet de damp mijn neus ontdooien. Charlie knikte. Hij was een zeer goede luisteraar.

Ik zuchtte. ‘Ik ben echt een beginneling, hoor. Ik meen het, ik kan nog geen komkommer van een courgette onderscheiden. Ik heb geen idee hoe ik dit ga redden.’

Hij sprong op, rommelde in de kasten aan het andere eind van het vertrek en kwam terug met een pak koekjes. We doopten en slurpten een paar ogenblikken, waarna Charlie zijn mok neerzette en zachtjes mijn arm aanraakte.

‘Maak je geen zorgen. Dat is het mooie van deze plek. Iedereen stelt graag zijn tijd en kennis ter beschikking.’ Hij grinnikte. ‘En in de zomer zelfs hun groente. Er is hier geen gebrek aan expertise, zelfs na drie jaar leer ik nog steeds van anderen. Je zult het geweldig vinden, we zijn net één grote familie.’

Ik sputterde en verslikte me, waardoor ik Charlies gezicht besproeide met een mondvul hete koffie. We sprongen allebei op; ik

zag rood van schaamte, Charlie vanwege de gloeiend hete vloeistof. Ik zette mijn mok met een klap neer, pakte mijn fietshelm en sprintte het paviljoen uit.

‘Wat is er?’ smeekte Charlie achter me. ‘Wat heb ik gezegd?’

‘Sorry,’ riep ik achterom. ‘Ik moet gaan.’

Familie. De tranen biggelden over mijn wangen terwijl ik naar huis fietste. Ik was niet klaar – misschien zou ik nooit klaar zijn – voor een nieuwe familie.

**In Ivy Lane teelt Tilly niet alleen groenten,
maar ook een nieuw begin...**

Op de vlucht voor haar verleden is de achtentwintigjarige Tilly Parker neergestreken in het dorpje Kingsfield, waar ze haar leven opnieuw wil opbouwen. Ze neemt een moestuin op volkstuinten-complex Ivy Lane, maar het tuinieren gaat haar niet makkelijk af: haar sjalotten komen niet op en al haar tuinbonen worden opgegeten door de vogels. De andere tuiniers willen haar bovendien maar niet met rust laten. De oudere Alf is aardig, maar de vrolijke Gemma is veel te enthousiast voor Tilly. Daarnaast lijkt haar buurman Charlie meer dan gewone interesse te hebben in haar. Daar zit ze totaal niet op te wachten! Zal het Tilly lukken om haar draai te vinden?

Cathy Bramley is internationaal bestsellerauteur van romantische feelgoods. Eerder verschenen haar romans *Helemaal in love* in *Brightside Cove*, *Zomerzon op het winddomein* en *De patchworkfamilie*. Cathy woont in een dorpje in het landelijke Nottinghamshire met haar gezin en hond Pearl.

NUR 340

9 789020 551655